

почтенъ чловѣкъ прѣди да ни я подаде той. Ако си той подаде рѣка-тѣ трѣба да я приедемъ съ честь и трѣба да вардимъ да не си подадемъ лѣва-тѣ.

Кога подадемъ нѣкому рѣка за пріятелство, трѣба да извадимъ рѣкавици-тѣ и да я дръжимъ гола, но кога си подаваме рѣка-тѣ на една Госпожа, допростено е съ рѣкавици.

Да показваме съ прѣстъ. отъ далечъ или отъ близо, чловѣка-тѣ кому-то говоримъ, да си теглимъ прѣсти-тѣ, да ги пукаме е голѣмо злонравіе.

Трѣба да си рѣжимъ некти-тѣ сегизъ, тогизъ, но не прѣдъ люди; трѣба да ги рѣжимъ съ ножици, а не съ ножъ. Грубость непростена е да ги гложимъ со зѣбити си, да ги забиваме въ нѣкоя овошка или въ друго какво да е нѣщо.

XIV.

ЗА КОЛѢНИ-ТѢ И КРАКА-ТА.

Не трѣба, кога сме сѣднали да си разтваряме или затваряме много колѣни-тѣ. Да люѣмъ безпрѣстанно крака-та, да ги продължаваме, да ги кръгосваме, кога-то сме сѣднали прѣдъ почтени хора, е безумность.

Онія, на кои-то испаренія-та сѣ много силни що-то имъ вониѣтъ крака-та, трѣба да обуватъ терлицы и да ги промѣнятъ често, или поне да ся мѣятъ, кога-то ще излѣзѣтъ прѣдъ съдружество.

Трѣба, кога сме прави, крака-та ни да ся раздѣлѣни и отдалечени малко единъ отъ другъ; да ги не клатимъ непрѣстанно, нито да удряме земя-тѣ съ тѣхъ, нито да стоимъ на единъ кракъ.

Мнозина, кога вървѣтъ влачатъ крака-та си и трыж-